

Sygn. akt III A Ua 279/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Pauter (spr.)
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Barbara Staśkiewicz
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku E. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji E. P.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 16 grudnia 2011 r. sygn. akt VIII U 2181/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16.XII.2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawcy E. P. od decyzji ZUS z dnia 20.IX.2011 r. na podstawie, której odmówiono wnioskodawcy przeliczenia emerytury, bowiem nie przedstawił on żadnych dowodów mających wpływ na wysokość pobieranego świadczenia.

Sąd ustalił, że ur. (...) wnioskodawca nabył prawo do emerytury wcześniejszej od 1.II.1995 r. na podstawie przepisów ustawy rewaloryzacyjnej.

Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie z 6 lat kalendarzowych z 1981-1986. Wskaźnik wpw wyniósł 157,33%.

Od 1.III.1993 r. kwota bazowa została określona na 91% przeciętnego wynagrodzenia. Od 1.VI.1994 r. jej wysokość zmieniała się w terminach waloryzacji (art. 17 ust. 2 ustawy rewaloryzacyjnej).

Przy ustalaniu wysokości świadczenia wnioskodawcy organ rentowy zastosował kwotę bazową w wysokości 93% przeciętnego wynagrodzenia w kwartale poprzedzającym termin waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych. Waloryzacja nastąpiła w XII.1994 r. Wynagrodzenie za III kwartał wyniosło 548,60 zł (po denominacji). Kwotę bazową ustalono w następujący sposób: $93\% \times 548,60 \text{ zł} = 510,20 \text{ zł}$. Wysokość świadczenia obliczono, jak niżej:

podstawa wymiaru świadczenia $157,33\% \times 510,20 \text{ zł} = 802,70 \text{ zł}$, część socjalna świadczenia $24\% \times 510,20 \text{ zł} = 122,45 \text{ zł}$, część stażowa świadczenia (482 miesiące c 1,3% za miesiące składkowe) : $12 \times 802,70 = 419,17 \text{ zł}$, razem 541,62 zł na 1.II.1995 r.

Od 1.III.1995 r. po waloryzacji emerytura wyniosła 616,17 zł.

Odwołanie z dnia 26.II.2009 r., od decyzji ZUS-u z 20.IV.1995 r., zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu dnia 23.VI.2009 r., sygn. VIII U 511/09, a następnie Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie.

Wyrokiem Sądu Okręgowego z 7.V.2007 r. zmieniono decyzję ZUS z 9.X.2006 r. i przyznano wnioskodawcy emeryturę po emeryturze od 2.X.2006 r. Przy obliczeniu części socjalnej zastosowano 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do świadczenia, tj. 1.977,20 zł. Wnioskodawca otrzymał też odsetki z tytułu opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczenia za okres od 3.XI.2006 r. do dnia zapłaty.

Wnioskodawca nie zaskarżył apelacjami wyroków Sądu Okręgowego w sprawach VIII U 1277/07 i VIII U 3035/07. Od decyzji wykonawczych wyroków nie wniósł też odwołań.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd uznał odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne. Powołał się na przepisy art. 100, art. 15, art. 53 i art. 114 ustawy z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i przytoczył ich treść.

Sąd uznał, że wnioskodawca nie przedstawił wymaganych dokumentów, które stanowiłyby podstawę do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Na wnioskodawcy ciąży obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne (art. 232 kpc).

Wnioski o przeliczenie emerytury z 28.VII.2011 r. i 23.VIII.2011 r., na podstawie ustawy waloryzacyjnej oraz w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego (65 lat), były już przedmiotem wielokrotnego rozpatrywania tak przez organ rentowy, jak i Sąd. Wnioskodawcę informowano o zasadach i sposobie naliczania wysokości świadczenia. Brak było też podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury po emeryturze (emerytury w wieku 65 lat w miejsce emerytury Ew-90). Emeryturę z urzędu przyznaje się w miejsce pobieranej renty w oparciu o art. 27a ustawy o FUS. Co nie dotyczy wnioskodawcy.

Przepisy ustawy rewaloryzacyjnej utraciły moc z dniem wejścia w życie ustawy o FUS.

Apelacją powyższy wyrok zaskarżył wnioskodawca zarzucając naruszenie prawa materialnego i procesowego. Uważa, że jego roszczenia należy oceniać w oparciu o ustawę rewaloryzacyjną z 17.X.1971 r. i ustawę z 14.XII.1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Podnosi, że w wydanej decyzji ZUS-u z 20.IV.1995 r. popełniono błędy w wyliczeniu jego świadczenia i z tego tytułu ponosi on szkody. Wnioskodawca przedstawił swój sposób wyliczenia emerytury.

Po ukończeniu 65 lat, wnioskodawca uważa, że miał prawo do wzrostu świadczenia, bo ukończenie wieku 65 lat stanowi nowy dowód. Należało zatem zastosować art. 114 pkt 1 ustawy o FUS. Zdaniem wnioskodawcy, świadczenie należało wyliczyć z nową kwotą bazową z dnia 22.XI.1998 r. (1.196,47 zł), ukończył wówczas bowiem 65 lat. Organ rentowy błędnie interpretował przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy jest bezzasadna.

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy jest decyzja organu rentowego z dnia 20.IX.2011 r., wydana w oparciu o obowiązujące przepisy prawa - ustawę z dnia 17.XII.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmian.). Odmówiono nią wnioskodawcy przeliczenia świadczenia, bowiem nie przedstawił żadnych nowych dowodów mających wpływ na jego wysokość. Na ubezpieczonym ciąży obowiązek wykazania dokumentami (np. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu), że świadczenie, po jego przeliczeniu, może być korzystniejsze. Takich dokumentów wnioskodawca nie przedłożył. Odwoływanie się przez wnioskodawcę do decyzji wydanej 20.IV.1995 r. nie ma wpływu na obecne rozstrzygnięcie sprawy. Decyzja ta jest ostateczna, jeżeli nie była zaskarżona w trybie i terminie przewidzianym w art. 477⁹ kpc.

Wnioskodawca już w 2009 r., na co zwrócił trafnie uwagę organ rentowy i Sąd I instancji, próbował podważyć zasadność w/w decyzji z 20.IV.1995 r. co do prawidłowości wyliczenia w nim świadczenia emerytalnego. Jednakże odwołanie wnioskodawcy w tym zakresie zostało odrzucone postanowieniem Sądu Okręgowego z 23.VI.2009 r., jak również zażalenie przez Sąd Apelacyjny.

Wnioskodawca nie przyjmuje do wiadomości oczywistych faktów, które wynikają wprost ze zgromadzonych dokumentów tak w aktach emerytalnych wnioskodawcy, jak i aktach Sądu.

W dniu 7.V.2007 r. Sąd Okręgowy wydał wyrok – wykonany przez organ rentowy decyzją z 29.VI.2007 r. Do części socjalnej świadczenia wnioskodawcy zastosowano 24% kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do świadczenia (tj. 1.988,20 zł). Wnioskodawca otrzymał też odsetki z tytułu opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczenia za okres od 3.XI.2006 r. do dnia zapłaty (decyzja z 31.I.2008 r. wydana po wyroku Sądu Okręgowego z 19.XII.2007 r.).

Wnioskodawca pierwszy wniosek o emeryturę w wieku powszechnym (65 lat) złożył w dniu 2.X.2006 r. Do wnioskodawcy nie miał zastosowania przepis art. 27a ustawy o FUS, bowiem emeryturę z urzędu przyznaje się zamiast pobieranej renty. Taka sytuacja w przypadku wnioskodawcy nie zachodziła, bowiem pobierał on emeryturę wcześniejszą. Osiągnięcie wieku emerytalnego 65 lat nie jest nowym dowodem – jak chce tego wnioskodawca – co uzasadniałoby prawo do ponownego ustalenia świadczenia.

Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.II.1983 w. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49 ze zmian.) zawierają m.in. uregulowanie dotyczące informowania i przyjmowania wniosków o świadczenia, dokumentacji wniosków o świadczenia oraz środki dowodowe. Wskazują w jaki sposób zakład pracy lub ZUS ma ustalać datę urodzenia przyjmując wniosek (§ 18 rozporządzenia). Data urodzenia nie stanowi jednak dowodu, aby można było np. ponownie ustalać wysokość świadczenia z powodu faktu osiągnięcia wieku emerytalnego (65 lat).

Wnioskodawca wielokrotnie uzyskiwał rozstrzygnięcia w zakresie problematyki poruszonej w sprawie, czy to decyzjami ZUS-u, czy wyrokami Sądu. Były też kierowane do niego informacje szczegółowo ustosunkowujące się do jego zarzutów (vide: np. k. 22, 32, 83, 15, 19 a.e.).

W niniejszej sprawie organ rentowy udzielił wnioskodawcy bardzo szczegółowej, wyczerpującej odpowiedzi na jego odwołanie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wydanego wyroku ponownie odniósł się do wszystkich zarzutów wnioskodawcy. Należy zatem zapoznać się z treścią w/w pism procesowych i uzasadnieniem wyroku.

Mając to na uwadze orzeczono, jak w sentencji, na mocy art. 385 kpc.